

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Qvæstio II. An effectus Magici huiusmodi, miraculis similes, oriri possint ex naturali hominis complexione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

tionibus præbendis seruant, eo quòd talibus diebus Planetæ certi ægritudi- ni illi propellendè idonei dominantur; Verùm hæc causa, quam adferunt, nec vera est, nec proposito subseruit. Agite enim, certum aliquem planetam nomi- nate: qui dominetur primo die critico v. g. dies sit crastinus, cui Luna præsit: sint ergo septem ægrotantes, qui singulis septem diebus continuis in mor- bum inciderint: profecto tunc futuri sunt septē dies critici continui: nā pri- mus erit septimus dies criticus primi, secundus secundi, atq; deinceps ita sin- guli septem aliorum ordine suo: septē etiam continuis Luna diebus præerit, quo nihil absurdius. Causa igitur ve- rior petēda, ex ipsa humoris in corpore tunc sæuientis proprietate. Nā quidam humores adeò celeres & acres sunt, vt vnoquoq; die subiectum inuadāt: alij secūdo die: sunt qui tertio, & qui quar- to (vnde Februm differentia manant) quidam tardiores septimo tantum vel octauo die recurrunt. Harum accelsio- num dies medicis coniecturam præ- bent, quid sperandum sit de ægri vale- tudine. Vnde & decretorij seu critici dies vocantur. Nihil ergo hoc cælicolis istis suffragatur.

Conclusio sit, ex articulo Parisiensi XXI. Quod imagines ex metallo vel cera vel alia materia, ad certas constellationes fabricata, vel cereo char. terre, aut figura efformata, aut etiam baptisata, exorcisata, aut consecrata, aut potius execrata, secun- dum prædictas artes, & sub certis diebus, ha- beant virtutes mirabiles, quæ in libro hu- iusmodi superstitionis recitantur: error est in fide & philosophia naturali, & astrono- mia vera. Probat. conclusio. Fidei hoc repugnat, quia peccatum est idolola- triæ, effectus, qui à solo Deo procedūt, expectare à dæmone, vel constellatio- nibus; blasphemum quoque & sacrile-

A gum est, ritus sacramentorum & rerum sacrarum talibus superstitionibus in- quinare. Physicæ & astronomiæ ista re- pugnant, quia nec ista tales siderum in- fluxus agnoscit: nec illa naturalib. cau- sis tales effectus attribuit. Nam hæfi- guræ neq; vim habent quidquam ex a- stris eliciendi, neque in subiectū nouā aliquam qualitatum mixturam indu- cunt, aut vllam essentialē formam imprimunt: sed manentibus eadem for- ma & materia, qualitibus etiam ope- rativis ijsdem perseverantibus. quæ pri- us fuerant, arte tantum noua figura ex- trinsecus aduenit, ad quam nihil sidera pertinent, & quæ nihil potest in ea, in quæ prius non potuerat: nisi fortè ce- ram vel aliam materiam mollem sigil- lare, quod tamen facit, non quatenus sic vel sic est figurata, sed quatenus du- rior est, & angulos asperos habet. Vide- runt hoc multi, qui sobrij, etiam non Christiani. Nā Rabbi Moses Maymō, Tatianus, & alij postea citandi, satis clarè hoc profitentur. Idem asserunt Iuriconsulti quidam, & plures cū D. Thoma Theologi. Multa de his ima- ginibus lectu grata habet Laurentius Ananias Lib. 4. de Nat. demon. à fol. 168.

QVÆSTIO II.

An effectus Magici huiusmodi, miraculis similes, oriri possint ex na- turali hominis com- plexione.

E VI hoc arbitrati, nec olim defuere, nec defunt hodie. Au- uicenna quidem id homini tribuit, ratione animæ, nam censet intellectui benè disposito & supra materiam eleuato, res cunctas, quæ materia constant, cœlestes, & terrenas, simplices ac mixtas, obedire.

sc. 7 2. Di
scoris di
bitant.
Martini
de Ar
les 1. de
superst. D
The mas
2. 2. q. 96
ar. 2. l. 4.
cōtra gēt.
c. 104. &
105. & ibi
Ferr. Silu
ver. super
stitio q.
10. Vairus
lib. 2. de
Faccino
c. 14. Pet.
le Loyhe
lib. 1. de
spectris.

Quod si de morali dictum obedientia, infanum est: quia hæc solis ratione præditis competit: si de naturali obedientia dictum, parum id philosophicè. Nam creaturæ spiritualis & corporalis, vnus quoque speciei ad aliam speciem, nulla nunc est naturalis subiectio, nisi ratione actionis & passionis, propter quæ quod imbecillius est, id cedit fortiori. Sed illa, quam Arabs videtur insinuare obedientia, Vniuersalis, soli Deo ratione omnipotentia debetur, & à creaturis exhibetur. Merito igitur hoc delirium refellunt Theologi. *a*

a Ananias J. l. 4. & Sibyllan. Decade 3. peregrin. qu. 9. 3. c. 8.
b Sic Fulginas, Fortiuus Garbus, & alij medici.
c Agripp. Paracels. & Conciator Dif. fer. xx. qui tamè eo nomine Fulginatem reprehenderat.
d d. l. 2. c. 7. à fol. 66

Alij hanc virtutem largiuntur speciali cuidam temperamento corporis. Confiunt enim temperamentum quoddam æqualitatis ex humorum & qualitatum actiuarum ad pondus æqua mixtione resultare. *b* quo qui sit præditus, asserunt temerarij, posse miracula eum perficere: & vt videas non cõsistere vno in gradu impietatem, adijciunt blasphemiam, huius temperamenti vi, CHRISTVM Dominum tot miraculis coruscasse: sic impij non tantum Magi, c sed & Fulginas Medicus.

Verum hoc totum prorsus ridiculum, ostendit Cõdronchus medicus, *lib. 2. de morbu venef. cap. 4.* & impium esse, tam accuratè docuit Mich. Medina *d*, vt malim eò vos remittere, quam nihil addendo mutando ve aliena scrinia, cõpilare. Mihi semper visum parum philosophicè, talem *idragariav*, seu (vt ipsi vocant) iustitiale temperamentum humanæ complexionis, excogitari: quod si non impossibile, prorsus tamen est superuacuum.

Ex hoc consequitur neminem natura nasci vel medicum vel fascinatorem aliorum. Nam si speciei ratione hoc competeret, omnes tales essent; si speciei ratione non competit, cedo (fodes)

quæ sint illæ conditiones indiuiduæ, quæ hoc naturaliter tribuant supposito? sed vide de hac re Leonard. Vairum. *e*

e lib. 3. de Fascino cap. 6.

QVÆSTIO III.

Quanta qualisque sit vis imaginationis, quoad effectus hosce mirros?

D

E vi imaginationis multi multa scripsere, vt Picus Mirandulanus li. de imaginat. Maris. Ficinus lib. 13. de Theolog. Platonicæ, & in Prisciani Lydi commentar. de phantasia & intellectu, Anton. Mirandulanus lib. 29. de singular. certam. Tostatus in Gen. c. 30. Michael Medina l. 2. de recta in Deum fide c. 7. Vairus lib. 2. de fascino c. 3. Valesius de sacra philosoph. cap. 11. Pererius in d. cap. 30. Gen. & contimbrienses nostri in 7. phylsor. c. 2. q. 1. & alij mox citandi.

In eo conueniunt omnes, imaginationis vim esse maximam: & quia vis hæc considerari potest, vel quo ad corpus ipsius imaginantis, vel quoad corpus alterius: ideo de vtroque seorsim disquirendum. Conueniunt omnes, quoad corpus proprium imaginantis plurimum in illud posse, docetur id ratione & experientia. Ratione, quia imaginatio, dū retractat rerum obiectarum sensu perceptarum simulacra, excitat potentiam appetitiuam ad timorem, vel ad pudorem, vel ad iram, vel ad tristitiam: hæc verò affectiones hominem sic afficiunt, vt calore vel frigore alteretur, vt pallescat vel rubescat, vt quasi exiliat seu efferatur, vel torpescat. seu deiiciatur. Et ideo D. Tho. optimè tradidit, imaginatione posse in corpus imaginantis omnia, quæ naturalè coordinatione ha-

bent